

Keresztelő János már bizonysgot tett Jézusról. Elmondta az embereknek, ki Ő, és miért jött. Elmondta: Ő Isten Báránya és Isten Fia. Jézust ekkor követni kezdik az első tanítványok. Tanítani kezdi őket; csodát tesz, és „tanítványai hittek benne” (2,11).

„Ezután elment Jézus” a tanítványaival, és keresztelt. Közben János is keresztel. Mi lesz ebből? Verseny? Némelyek vitatkoznak Jánossal a „megtisztulásról”. Akik odamentek Jánoshoz, meg kellett vallaniuk a bűneiket, csak azután keresztelte meg őket. Közben Jézust hirdette. Ha a bűnbánat és a keresztség megtisztít, miért kell Jézushoz mennünk? – kérdezhették.

Nem lesz verseny. „Hozzá megy mindenki” – Jézushoz, mert így kell lennie, ez a cél: hogy Jézushoz menjünk. Ezt akarja Isten és ezt akarja Keresztelő János is. Küldi az embereket Jézushoz – de nemcsak küldi, hívja is, mert ő maga is „nála van”, már ismeri Őt.

Lehet Jézushoz „küldeni” másokat (ha mi magunk nem vagyunk nála) vagy hívni: engem Ő megtalált, ezt tette velem, ez kell nektek is. Jó lenne, ha észrevennék azt a változást, amit Krisztus végzett el bennem; azt, hogy Ő vezeti az életemet. Tényleg vezesse, én pedig hagyjam. Komolyan kérdezzem, hogy „mit akar mondani szolgájának az én Uram” (Józs 5,14), „mit akarsz, hogy cselekedjem” (ApCsel 9,6); kész legyek „megújulni lelkemben és elmémben” (Ef 4,23). Éljek minden ígérel, ami Istentől származik (Mt 4,4). Legyek engedelmes.

„Nem én vagyok a Krisztus” – ezért nem hozzám kell jönniük. Aki velem találkozik, annak Jézus Krisztust kell megismernie. „Előtte küldettünk el” azokhoz, akikhez Ő jönni akar (Lk 10,1). Láthatják, milyen vagyok, de látniuk kell azt is, hogy milyen Krisztus. Láthatják a hibáimat, bűneimet, de látniuk kell azt is, hogy Krisztus ezekből fel tud állítani.

„Akinek jegyese van, az a vőlegény”. „Eljegyezlek magamnak...” (Hós 2,21–22 RÚF; 2,18–19 Károli) – Isten a saját népét „eljegyzi”. Krisztus jegyese az Ő népe, azok, akik hozzá tartoznak. És ha a „vőlegény barátja” örül a vőlegény szavának, a jegyese még inkább. Örülök-e, amikor Krisztus szól: amikor megértem, mit mond nekem egy ígében, bármi is az? Örülök-e, amikor másokhoz szól, és ők hozzá mennek?

„Neki növekednie kell, nekem pedig kisebbé lennem.” Hogyan növekszik bennem? Kell-e ezért tennem valamit? Hogyan leszek én kisebbé? Növekszik-e akkor is, ha csak a bukdácsolásomat látom, a bűneimet? Lássam Őt is, aki megbocsát, aki a bűneim ellenére hajlandó tovább vinni engem. Legyek hálás azért, mert Ő előbb szeretett; mert Ő mindig „előbb szeret”: várja, hogy beismerjem a bűnömet és kérjem a bocsánatot, de addig sem szünetel a szeretete. Vegyem észre, ha valamit Ő tett meg bennem, és nem én, mert „én” (a természetem alapján) mást tettem volna; adjak érte hálát.

„Aki a földről való, földieket szól.” Aki nem ismeri Krisztust, csak arról tud beszélni, amit lát. Emberi megoldásokat keres és kínál. Ideológiákat, filozófiákat gyárt. Vagy nem is akar megoldani, jobba tenni semmit, csak él napról napra. – Mi szeretnénk nem így beszélni. Mi azt szeretnénk továbbadni, amit Krisztustól kaptunk és kapunk folyamatosan. Kérjük erre Őt, Ő alkalmassá tud tenni erre!

Krisztus, aki a mennyből jött: Ő az, aki nagyobb mindennél. Ő az, aki „Isten beszédeit szólja”. Isten akaratát hirdette: azt, hogy Isten meg akarja menteni a bűnös embert. Elmondta, hogy Ő maga miért jött: „hogy életünk legyen és bővelkedjünk”; „hogy megkeresse és megtartsa az elveszettet”; „hogy az ördög munkáit lerontsa”. Nemcsak elmondta, meg is tette. Beszélt arról is, hogy vannak mennyei kincsek, amelyek nem romlanak meg, amelyeket most gyűjthetünk.

Beszélt arról, hogy minek örülnek a mennyben: egy bűnös megtérésének. Arról, hogy Ő egy az Atyával.

„Bizonyágtételét senki sem fogadja be” – mert Ő arról tesz bizonyosságot, hogy a világ cselekedetei gonoszak (7,7). De ez a valóság, és ebből hív megtérésre minket hogy az Övéi legyünk; hogy ne úgy éljünk, ahogyan a világ a maga gonoszságában, hanem az Ő küldöttei legyünk, akik az Ő szeretetét adják tovább.

Akik befogadták, azoknak arról beszél, hogy „ismét eljövök és magamhoz veszek titeket”; hogy „mindazt, amit az én Atyámtól hallottam, tudtul adtam nektek.”

„Az Atya szereti a Fiút és a kezébe adott mindent.” A szeretett Fiút, akiben gyönyörködik, elküldte a földre, a bűnösök közé, Ő pedig engedelmes volt, vállalta a keresztet. „Ezért Isten felmagasztalta mindenek fölé.” – Azzal, hogy Krisztus elvégezte a megváltást, minden az Ő kezébe került. Mi is az Ő kezébe kerültünk, és most már az Ő kezéből vehetjük el azt, amit Isten nekünk készített: az üdvösséget, az új életet, annak minden örömét, gazdagságát, de próbáját, szenvedését is. „Vele együtt mindent.” (Róm 8,32)

Az Ő kezéből vehettük el a bizonyosságot is, hogy örök életünk van. Nem „lesz”, nem „talán”, hanem már most van. Már most vele járok, Ő uralkodik bennem, nem lehet a végső szó az „enyém”, a régi természetemé. Az Ő akarata az, hogy vele maradjunk és örökre az övéi legyünk: „azt akarom, hogy akiket nekem adtál, ott legyenek velem, ahol én vagyok”.

„Aki nem enged a Fiúnak”, azon Isten haragja marad. Az, amiben benne született, és amiben mi is benne születünk. De kijöhetünk belőle, mert Krisztus megmentett minket ettől a haragtól. Ő már elvégzett mindent, minden azon múlik minden egyes ember számára, hogy ő hisz-e a Fiúnak. Ő ma is hívja magához a bűnösöket, és használ minket ebben a munkában.

Jn 16,27

„Maga az Atya szeret titeket, mivel ti szerettek engem, és hiszitek, hogy én az Istentől jöttem.”